

چکیده:

این پژوهش با توجه به اهمیت الزام نوبت کاری در بیمارستان ها، با هدف کلی مطالعه نوبت کاری در پرستاران بر روی ۱۷۶ نفر از پرستاران بیمارستانهای آموزشی دانشگاه علوم پزشکی شیراز به روش توصیفی و به صورت مقطعی در سال ۱۳۷۷ انجام گرفت.

در این پژوهش مشخص گردید که ۳۶/۴ درصد از جامعه مورد پژوهش بر اثر خستگی ناشی از نوبت کاری دچار حادثه یا جراحت شده اند که ۸۱/۳ درصد از آنها در نوبت شب بوده و ۲۳/۳ درصد از پرستاران بر اثر خواب آلودگی ناشی از نوبت کاری دچار حادثه یا جراحت شده اند که ۹۲/۷ درصد از آن موارد در نوبت شب بوده است.

اشتباهات دارویی در ۳۰/۷ درصد از جامعه مورد پژوهش مشاهده شد که ۸۷ درصد آن ها در نوبت شب روی داده بود. میانگین ساعات خواب در نوبتهای روز (صبح و عصر) ۶/۹۴ ساعت و در نوبت شب ۴/۰۲ ساعت مشخص گردید.

با استفاده از آزمونهای آماری مشخص گردید پرستاران مرد در مقایسه با پرستاران زن دارای اشتباهات دارویی بیشتر بوده ولی کمتر دچار حادثه یا جراحت بر اثر خستگی ناشی از نوبت کاری شده اند.

در پرستاران نوبت کار جوانتر، بد خوابی بیشتری مشاهده گردید و افراد متأهل در مقایسه با مجردین بیشتر دچار بی خوابی و خستگی ناشی از نوبت کاری بودند.

پرستارانی که به صورت چرخشی (شیفت در گردش) فعالیت می کردند بیشتر از پرستاران نوبت ثابت دچار بد خوابی و بی خوابی بودند. همچنین مشخص گردید که ۴۴/۹ درصد از پرستاران از احساس خستگی، ۴۴/۶ درصد از بد خوابی و ۱۸/۸ درصد از آنان از بی خوابی دارای ناراحتی بودند.

نزدیک به نیمی از جامعه مورد پژوهش (۴۹/۷ درصد) حاضر به ادامه نوبت کاری با وضع موجود نبودند.